

Иван Вазов

Пред ликът на К. Величков

Очи живи, вдъхновени,
сянка скъпа и печална –
brate, ти витайш пред мене
със душата си кристална!

С твоята душа богата
с висши блянове, полети,
фръкнала към небесата
с песните си недопети.

Колко спомени, се свежи,
с теб ме вържат, лик нетленни!
Колко трудове, ламтежи,
вяра, чувства с теб делени!

Ний в живота братя бяхме,
същи славяхме кумири,
дружно страдахме и пяхме
на сродените си лири.

Дух възвишен, благороден,
дух залюбен в красотата,
син велик накрая роден
по сърцето, по делата,

ти възторжено отдаде
в непрекъснат бой със злото
свойте сили, вечно млади,
на великото, светото.

Ах, смърт, всичко що отвлича,
на България отне те!
И на мен отне те! Плача
и напразно викам: „Де те?“

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5071>]